

tilsvarende Forhandlinger med England? Lad os forudsætte, at der var givet en Instruks til en Mand om at rejse til England og meddele: vi kan ikke tilraade en Militærkonvention med England, fordi Københavns Landbefæstning ikke er stærk nok til at modstaa en fælles dansk-engelsk Modstander, paa samme Tid, som det blev meddelt Tyskland: vi ønsker ikke en Militærkonvention, fordi Københavns Søbefæstning ikke er stærk nok til at modstaa en fælles dansk-tysk Modstander. Var det muligt at gøre dette uden at føre en tvetydig Politik? Hvis den Forhandler, der var blevet sendt til England, havde erklæret: alle ansvarlige Statsmænd i Danmark er af den Mening, at hvis Danmark ikke kan holde sig neutral under en Krig mellem England og Tyskland, gaar vi med England, medens den Forhandler, der var sendt til Tyskland, sagde det modsatte, kan jeg ikke indse, at det havde været, hvad man kalder ligelig Neutralitet — ja, maaske man kan kalde det ligelig Neutralitet, forsaavidt som man havde sagt det samme til begge, men man maatte da have løjet for den ene af dem. Men, siges der, disse Udtalelser af Kaptajn Lütken staar for hans egen Regning. Det gør de jo ikke, det er en ren Fejltagelse at tro det. Nej, han havde en Instruks, der var underskrevet af det ærede Medlem fra Ringkøbing som Konseilspræsident og Forsvarsminister, og som var underskrevet eller overskrevet, hvad man nu skal kalde det, af Kongen. Og det var en saa officiel Instruks, at hvad han sagde, maatte være det, det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde: alle ansvarlige Statsmænd i Danmark er af den Opfattelse, at hvis vi ikke kan holde os neutrale under en Krig mellem Tyskland og England, saa gaar vi med Tyskland. Og det ærede Medlem vil være nødt til at indrømme, at det var ikke sandt. Men det ærede Medlem bærer Ansvaret for, hvad den Mand sagde, der førte Forhandlingerne, og jeg maa sige, det undrer mig overhovedet, at han havde Mod til at give denne Instruks fra sig til en Mand som Kaptajn Lütken. Jeg har aldrig kendt Kaptajn Lütken . . . ja, det vækker Muntherhed, men jeg har faaet lidt Kendskab til, hvad her er sket, og derigennem kan jeg danne mig et Skøn om ham. Kaptajn Lütken skriver i 1902 til det ærede Medlem fra Ringkøbing: Jeg hilser Cæsar, den virkelige Styrrer i Danmark, der skubber Deuntzer og det Smaakrav til Side, der ingenting betyder. Cæsar, ham bøjede han Knæ for, og han

gjorde det paa en saa snobbet og krybende Maade, at man skulde synes, det ærede Medlem maatte kunne forstaa, at den Mand vilde det være farligt at give et Mandat til at føre Forhandlinger. Senere har Kaptajn Lütken indlemmet den højt-ærede Finansminister blandt dem, han interesserede sig for. Han skrev, at der var kun to Mandfolk i Danmark, den højt-ærede Finansminister og det ærede Medlem fra Ringkøbing. Finansministeren var saa beskeden, at han bad, om han ikke maatte blive fri for at være den ene, saa man nøjedes med at lade det ærede Medlem fra Ringkøbing være det alene; naar der kun skulde være to Mandfolk, kunde man lige saa godt nøjes med een. Denne Mand, der paa en saa snobbet og krybende Maade fejede alt til Side og hilste Cæsar — denne Mand giver man en Instruks, som han saa benytter til at fortælle noget, der aldeles ikke passede. Og det blev holdt hemmeligt, holdt hemmeligt i den Grad, at da der skulde forhandles om Forsvarslovene, kunde end ikke Partiets egen Forsvarsminister faa noget at vide derom. Han blev fældet af det ærede Medlem fra Ringkøbing, der selv kom til og endelig naaede det, han eftertragtede: igen at blive Cæsar, hvad han ved Skæbnens Ugunst en lille Tid var blevet forhindret i at være.

Jeg vilde anse det for i allerhøjeste Grad farligt, om en Mand, der har ført saadanne Forhandlinger, igen skulde komme til Styret her i Danmark efter at have erklæret, at saadanne Forhandlinger kan vi ogsaa vente skal komme i Fremtiden, om Partiet Venstre vilde sige: Vort Maal er at faa denne Mand til Styret — denne Mand, der i 1906—07 lod Tyskland vide, at vi i Grunden godt kunde tænke os en Militærkonvention, hvis Søforsvaret om København var lidt stærkere — det ligger jo i Instruksens Ord, at det var, fordi Københavns Søbefæstning var saa svag, at man nærede Betænkeligheder —, og som erklærede overfor Tyskland, at hvis vi ikke kunde holde os neutrale, vilde vi gaa med det mod England. Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) taler saa meget om, at det nu gælder om at genoprette de gamle, under Krigen tabte, Forbindelser med England, men jeg tror, at han vil være daarlig tjent med, naar han skal til England og knytte disse Forbindelser, at møde med det ærede Medlem fra Ringkøbing som Fører og Leder — med de Forhandlinger in mente, som han førte i 1906—07.